

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Krzysztof Staryk (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku J. S.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 marca 2017 r.,
zażalenia organu rentowego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 30 września 2016 r., sygn. akt III AUa .../15,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 września 2016 r., sygn. akt III AUa .../15, Sąd Apelacyjny w W. – w sprawie z odwołania J. S. przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. o wysokość emerytury policyjnej – odrzucił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 2 września 2015 r., sygnatura akt XIII U .../15.

Sąd Apelacyjny ustalił, że z wnioskiem o sporządzenie uzasadnienia i doręczenie wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 2 września 2015 r., sygnatura akt XIII U .../15 – wystąpił główny specjalista Zespołu Radców Prawnych R. P.,

dołączając do wniosku pełnomocnictwo z dnia 24 czerwca 2015 r., udzielone głównemu specjalście - pracownikowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych R. P., podpisane przez Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego MSW, upoważniające R. P. do reprezentowania go przed sądami rejonowymi, okręgowymi i apelacyjnymi w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Sąd Okręgowy w dniu 20 października 2015 r. doręczył odpis wyroku z dnia 2 września 2015 r. organowi rentowemu. Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniosła w imieniu organu rentowego radca prawny K. R. Apelacja została nadana u operatora pocztowego Poczty Polskiej S.A. w dniu 3 listopada 2015 r.

Według Sądu Apelacyjnego główny specjalista - pracownik Zakładu Emerytalno-Rentowego MSW R. P. nie mógł skutecznie złożyć wniosku o sporządzenie uzasadnienia i doręczenia wyroku wydanego w dniu 2 września 2015 r. Przedłożone bowiem do tego wniosku pełnomocnictwo z dnia 24 czerwca 2015 r. było nieskuteczne. Sąd Apelacyjny wskazał, że zgodnie z uchwałą składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2011 r., II UZP 6/11 r., (OSNP 2012 nr 5-6, poz. 69), której nadano moc zasady prawnej, pracownik Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji niebędący radcą prawnym nie może być pełnomocnikiem procesowym Dyrektora tego Zakładu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 87 § 1 i § 2 k.p.c.). R. P., będący głównym specjalistą – pracownikiem organu rentowego, nie mógł być pełnomocnikiem Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego MSW. Nie mógł on podejmować żadnych czynności procesowych w sprawie. Termin do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie wyroku z uzasadnieniem złożony przez pełnomocnika, którym nie mógł być pracownik organu rentowego, nie mógł rozpocząć swojego biegu. Jeżeli wyrok w sprawie zapadł w dniu 2 września 2015 r., a wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku nie był skuteczny i nie otworzył biegu terminów do wniesienia apelacji, to apelacja powinna być wniesiona przez pełnomocnika procesowego najpóźniej w dniu 23 września 2015 r. (art. 369 § 2 k.p.c.). Apelacja nadana w dniu 3 listopada 2015 r. została wniesiona po upływie ustawowego terminu określonego w art. 369 § 2 k.p.c. i podlegała odrzuceniu na podstawie art. 370 k.p.c. w związku z „art. 148 § k.p.c.” i art. 391 § 1 k.p.c.

Powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego organ rentowy zaskarżył zażaleniem, zarzucając niezastosowanie przepisu art. 465 § 1¹ k.p.c. Żalący się wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]. oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego organu rentowego kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest w pełni uzasadnione.

Ustawa z dnia 15 stycznia 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 218) w art. 1 pkt 6 znowelizowała art. 465, dodając po § 1 - § 1¹ w brzmieniu: „Pełnomocnikiem pracodawcy niebędącego osobą prawną lub przedsiębiorcą albo organu rentowego może być również jego pracownik. Pełnomocnikiem wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności może być jego członek”. Stosownie do art. 13 ustawy nowelizacyjnej - przepis ten wszedł w życie w dniu 20 marca 2015 r.

Zgodnie z art. 476 § 4 pkt 3 k.p.c. przez organy rentowe rozumie się: wojskowe organy emerytalne oraz organy emerytalne resortów spraw wewnętrznych i sprawiedliwości, a także inne organy wojskowe i organy resortów spraw wewnętrznych i sprawiedliwości.

Niewątpliwie Dyrektor Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. jest organem rentowym w rozumieniu powyższego unormowania. W procesie sądowym organ rentowy mógł być zatem od dnia 20 marca 2015 r. reprezentowany przez pracownika zatrudnionego w tym Zakładzie, któremu Dyrektor udzielił pełnomocnictwa.

Również uzasadnienie projektu wskazanej wyżej nowelizacji akcentuje, że wobec kategorycznej treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2011 r. (sygnatura akt II UZP 6/11, OSNP 2012 nr 5-6, poz. 69) konieczne jest wprowadzenie do k.p.c. przepisu umożliwiającego pracodawcom oraz organom rentowym, posiadającym zdolność sądową i procesową, ale niemającym statusu osoby prawnej, udzielenie pełnomocnictwa procesowego pracownikom niebędącym radcami prawnymi, co realizuje art. 465 § 1¹ k.p.c.

W ocenie Sądu Najwyższego, do czynności procesowych od dnia 20 marca 2015 r. nie stosuje się uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2011 r. sygnatura akt II UZP 6/11, natomiast ma zastosowanie art. 465 § 1¹ k.p.c. Oznacza to, że pełnomocnikiem Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. mógł być od dnia 20 marca 2015 r. pracownik, zatrudniony w tym Zakładzie, niebędący radcą prawnym.

Z ustaleń Sądu Apelacyjnego wynika, że z wnioskiem o sporządzenie uzasadnienia i doręczenie uzasadnionego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 2 września 2015 r. wystąpił główny specjalista Zespołu Radców Prawnych R. P., dołączając do wniosku pełnomocnictwo z dnia 24 czerwca 2015 r., udzielone głównemu specjaliście - pracownikowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych R. P., podpisane przez Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego MSW.

Zdaniem Sądu Najwyższego, wobec przedstawionych unormowań, nie było podstaw prawnych, aby uznać, że od dnia 20 marca 2015 r. R. P., będący głównym specjalistą – pracownikiem organu rentowego, nie mógł być pełnomocnikiem Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego MSW. Mógł on skutecznie złożyć wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku. W konsekwencji należało uznać, jak to prawidłowo przyjął Sąd pierwszej instancji, że apelacja nadana w dniu 3 listopada 2015 r. przez radcę prawnego, została wniesiona w terminie określonym w art. 369 § 1 k.p.c. Nie było podstaw do jej odrzucenia na podstawie art. 370 k.p.c. lub art. 373 k.p.c.

Zaskarżone postanowienie było więc błędne, dlatego podlegało uchyleniu. Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.